

Història Manresa | J. S. | Actualitzat el 16/09/2020 a les 11:54

Recollida de cartes a la Muralla de Sant Domènec (1968)

Fotografia datada el 10 de desembre de 1968, a la Muralla de Sant Domènec, a l'alçada del teatre Conservatori, amb dues columnes ennegrides, un tros de cartellera, una paperera, el quiosc del Cirera, el restaurant Maïami, la publicitat As i els Viatges Aster, de Joan Alsina Soler.

Foto: Enric Villaplana Vargas (ACBG)

A l'altra banda, la casa Rubiralta i unes casetes, on ara hi ha l'edifici Bankinter. Fotografia instantània i artística alhora, reflecteix l'acció del treballador de Correus, capta la conversa dels dos personatges fumant al seu darrere, el vianant amb coll blanc i el policia municipal dirigint el trànsit. En definitiva, un moment de la vida quotidiana. Eren els darrers quinze dies de tardor, on els vianants portaven diferents indumentàries: jersei, abric, caçadora i americana. En primer terme, observem el treballador de Correus, amb una bústia i la bicicleta. Fa la recollida seguint l'horari que li marca l'interior de la bústia. En aquest moment precís són les 9.10 del matí. Durant el dia, s'efectuaven dues recollides més: a les 16.30 i les 20.20. El xicot que ha obert la porta de la bústia amb unes claus, recull les cartes i les posa dins del sac d'espart per endur-se-les amb la

bicicleta del costat. La bústia és de fosa amb ferro colat, acabada amb una coberta cònica i amb la bandera espanyola al voltant. D'estètica neoclàssica perquè reproduïx l'esquema de la columna grega: base, fus i capitell. Per aquelles dates ja funcionava el motocarro (vehicle de tres rodes) a l'hora d'anar a recollir les bústies, que va ser substituït per una furgoneta que durant dècades, una mica més endavant, conduïa diàriament el traspasat Jordi Costa.

Una de les característiques més remarcables de la fotografia és el ferm de llambordes, típic de la pavimentació de l'època, mesos abans que l'alcalde Ramon Soldevila Tomasa iniciés un asfaltat revolucionari que ha arribat fins a l'actualitat. A sota d'aquests llambordins hi ha una capa de sorra per filtrar l'aigua i evitar els bassals que produeix l'argila. Una de les grans pintades del Maig del 68 a París deia «Sota el "pavés" (llambordes) hi ha la platja». El trànsit de camions perjudicava molt aquest paviment i sovint calia desmuntar la capa de sorra per tornar a muntar les llambordes. Als vehicles els costava frenar i com que el paviment s'aixecava molt alguns camioners no volien venir a Manresa perquè els camions es feien malbé. Es donava la paradoxa que la carretera de Vic, muralles i carretera de Cardona era un eix industrial de primera línia, amb recanvis tèxtils, de foneria, telers, i les principals entrades i sortides cap a les carreteres exteriors de Vic, Berga i les colònies industrials, o Cardona i Solsona. La vorada separa el paviment de llambordes de les voreres que són de panot, amb un model molt típic de Manresa amb quadrats i cercles dintre, alguns molt desgastats. A la ciutat es va començar a regular el trànsit amb semàfors des de l'any 1956 a la cruïlla entre la Muralla de Sant Domènec i el carrer de Guimerà i tot seguit amb la carretera de Cardona com observem en la foto, sustentats amb fanals de colors vermell i blanc. També observem les baranes perquè la gent no passés pel mig de la cruïlla i els fanals de ferro colat amb pàmpols blancs de bombetes incandescents.